

ТЪРГОВЕЦЪТЪ И НОСАЧЪТЪ

ПРИКАЗКА

Когато Господь създаде рая и ада, никога не помислил, че хората ще станат толкова лоши, та единъ день адътъ ще стане тѣсенъ за грѣшниците. Толкова много били тѣ!

Мислил дѣдо Господь какво да направи и най-сетне решилъ да премахне рая и ада, а всѣки, който дойде на небето, самъ да си избира какво да прави за вѣчни времена. Той ще изпълня желанието му.

Тъкмо премахналь рая и ада, предъ вратитѣ на небето похлопали богатъ търговецъ и беденъ носачъ. Свети Петъръ ги попиталъ какво искатъ.

— Знамъ, че моето мѣсто е въ рая, пусти ме да влѣза, — рекълъ търговецътъ.

— Нѣма вече рай и адъ, — отвърналь свети Петъръ.

— Нѣма ли? Ами азъ кжде ще отида?

— Кажи какво искашъ. Това ще имашъ за вѣчни времена.

— Това е чудесно! Какво ли да искамъ?!...

Мислил, мислил търговецътъ и най-после рекълъ:

— Искамъ богата кжца. Искамъ всѣки день да ямъ най-скжпи ястия, да си пийвамъ

хубаво вино! Искамъ голѣма градина съ всѣкакви цвѣтя! Искамъ пари, много пари, все да ги броя и да се не свършватъ!

— Добре, — рекълъ свети Петъръ. — Всичко това ще имашъ.

Изведнажъ богатиятъ търговецъ се намѣрилъ въ хубава кжца. Седналь на мекъ столъ. Погледналь презъ прозореца хубавата градина. После самодоволно започналь да яде вкусни ястия. Той си спомнилъ за своя съпжтникъ:

— Кжде ли е сега? Кой знай какво е поискаль! Нали е простъ носачъ и тука нѣма да е по-добре.

Богатиятъ търговецъ ялъ, пилъ, седѣль на мекия си столъ, броилъ паритѣ си, пакъ ялъ и пакъ броилъ паритѣ. Колко време минало, той вече не знаелъ, но всичко това започнало да му омръзва. Вече не отваряль тежкитѣ сандѣци и не броилъ паритѣ си. Мекиятъ столъ започналь да му убива. Досадна му станала голѣмата богата кжца. Пѣшкаль богаташътъ, ходѣль отъ стая на стая, помисвалъ отъ далеко ястията. Мжчно му било, мжчно, мжчно — не знаелъ кжде да се дѣне.